

Чичо Пройчо е много веселъ човѣкъ. По цѣлъ день свири изъ воденицата си. Винаги при него е пълно съ мливари. Предъ воденицата винаги има разпрегнати коли отъ най-далечни мѣста. Мучатъ волове, брецатъ биволи край рѣката. А вжтре въ воденицата се водятъ сладки разговори, пускатъ се най-голѣми лъжи. Чичо Пройчо, като всѣки воденичаръ, обича лъжитѣ.

Единъ день надойдоха толкова мливари, че нѣкои отъ тѣхъ трѣбваше да разпрегнатъ чакъ задъ градината.

Изведнажъ дотича момичето на чича Пройча, задъхано, изплашено:

— Тичай, тате, да видишъ какво е направилъ единъ биволъ! . . .

— Какво е направилъ? — усмихна се воденичарътъ.

— Изпогазилъ е лука въ градината. Перо не е останало здраво.

— Не е кой знае какво, другъ ще насадимъ.

— И пипера е изпотѣпкалъ.

— Нищо! Ще го просадимъ. Водата ни е близу, ще го напояваме всѣка сутринъ, ще се оттави, бързо ще израсте и ще стане похубавъ отъ тоя. Хайде, иди помагай на майка си да сготвите нѣщо за обѣдъ! Па затрѣни пакъ да не влѣзе другъ биволъ, да изпояде и това, що е останало.

Къмъ пладне забуботиха тежки черни облаци иззадъ планината.

Затъркаляха се все по-низко надъ планинскитѣ върхове, надъ склоноветѣ, надъ близкитѣ и далечни баири. Долетѣ буенъ дъждъ. Изсипа се едъръ градъ. Изпосѣче